

Fables

Jean
de La Fontaine

Selecció i
il·lustracions
d'Henri Galeron

Traducció de
Jordi Vintró

El Guillot i el Raïm

Un cert Guillot gascó, segons alguns normand,
gairebé mort de fam, dalt d'una parra albira
raïm madur, sucós, llampant,
a punt, quan cap al vermell vira.
Amb gust n'hauria fet el Brivall un festí;
prò, com que veu que és tan enlaire:
–És massa verd –es diu–, no fa pas per a mi.–
No és millor això que fer el ploraire?

La Rata de vila i la Rata de camp

Temps ha, la Rata de vila
portà la Rata de camp
a una menjada tranquil·la
de refregits d'aviram.

Sobre un tapís de Turquia
fou posat el parament:
considereu l'alegria
que regnà allà en tot moment.

La menja fou de primera,
als plats no hi faltava res;
prò algú els torbà la delera
enmig de l'àpat distès.

Rere una porta senzilla
senten un soroll dubtós;
la Rata de vila guilla,
l'altra també toca el dos.

Cessa el soroll, tot en calma:

Rates de nou en combat.

I la Urbanita s'exclama:

–Acabem-nos el trinxat.

–Prou d'això –diu la Campestre–.

Demà vindreu a ca meu;

tot serà molt més pedestre

que aquestes menges de Déu.

Prò allà res no em ve a interrompre;

allà menjo sense fre.

Adeu: se'n pot dir plaer,

d'un que el temor pot corrompre?

El Cigne i el Cuiner

Vivien el Cigne i l'Oca

en un Parc amb no pas poca

pluralitat de moixons:

aquell, predestinat per a la llambregada,

i aquesta, per al gust; l'un que feia parada

d'invitat dels jardins, i l'altra, dels fogons.

Als fossats del Castell per ells fets galeries,

ara els haguéssiu vist en parella nedant,

ara fent capbussons, o sobre el fluid trotant,

sense arribar a aplacar les seves fantasies.

Un dia que el Cuiner va potser un pèl torrat

confon amb l'Oca el Cigne, i quan el té agafat

pel coll, per poc l'escapça en pro d'una escudella.

L'Ocell, que ja es veu mort, es plany fent cantarella.

El Cuiner queda tremolós

quan s'adona que s'ha confós.

–Ai! I anava a fer un brou d'un Cantor de tal talla?

No, que em castigui Déu si aquesta mà mai talla

la gola a qui en fa un ús aital.

I és que entre tants perills que ens presenten batalla

tenir bon bec no fa mai mal.

El Paó planyent-se a Juno

Juno oïa els planys del Paó:

–Deessa –deia aquest–, no és pas sense raó
que em dolc, que em queixo amb amargura;
el cant que em ve de vós fa por,
desplau a tota la Natura,
mentre que un Rossinyol, llanguida criatura,
amb refilets tan dolços com ornats,
la Primavera omple d’esclats.–

Juno el renyà, feta un dimoni:

–Ocell gelós, més et val fer moixoní.

Et toca a tu envejar la veu del Rossinyol?

A tu, a qui tots veiem lluir al coll un estol
de sedes diferents fent tots els graus de l’iris;
que desplegues, amb grans deliris,
una cua tan rica, i que ens sembla l’excels
mostrari d’un Joier tallista?

Algun Ocell hi ha sota els Cels
que sedueixi més la vista?

Cap Animal no té totes les facultats.

Us hem distribuït diverses qualitats:

a alguns els ha tocat grandesa i vigoria;

té el Falcó agilitat, l’Àguila, valentia,
el Corb el futur presagia,
la Cucala adverteix d’algun trastorn proper:
ningú el cantar que té no odia.
Deixa, doncs, de queixar-te, o si no et llevaré
el plomatge qualsevol dia.

